

FRAGMENT VAN HET ALTAAR
In de Sint Antoniuskerk te Utrecht

een hoogst gevoelig détail viel op te merken.

Telkens verraste ons nu hier dan daar de beweging van een hoofd, van een hand of de houding van een enkele figuur, dan sloegen wij een blik in het zeer teere en vrome gemoed van dezen kunstenaar en de kunst die het ons straks nog zoo moeilijk viel te begrijpen, werd ineens levend voor ons en mooi. Wij noemen onder meer den knielenden apostel op het relief van het Haarlemsche altaar, het ekstatische figuurtje van Paus Leo XIII dat den band van Neerlandia Catholica versiert — den gekruisigde op een der statien van den kruisweg in de kapel te Katwijk en bovenal het relief waar de Christus gekruisigd wordt; wij zien hier met hoeveel vrucht de kunstenaar het naakt bestudeerd heeft, ook is hier niet alleen de moeilijkheid om een zoo begrensde ruimte harmonieus te vullen, meesterlijk opgelost maar de sublieme zachtmoedigheid van den Heiland is aangrijpend weergegeven en vervult ons met groote bewondering niet alleen voor de veelzijdigheid en voor het kunnen, maar bovenal voor het warme kunstenaars-temperament van Brom, terwijl zijn jongste

werk de levensgrootte figuren van den Heiligen Antonius met het kind Jezus, een altaarstuk geheel uit koper gedreven, als een monumentale arbeid van groote betekenis geroemd mag worden, bovenal om den lieven eenvoud, het zuiver realistische en verhevene van het goddelijke kind — een kopje zoo teer in koper te modelleeren met hamerslag en ponsen — wie doet het hem na in ons land niet alleen maar daar buiten?

Het mag eenige verwondering baren, dat, terwijl er nu al sinds jaren in ons landje vlijtig geschreven wordt over de herleving van het kunsthandwerk en velerlei arbeid behoorende tot de zoogenaamde toegepaste kunst hoog geprezen en gereproduceerd wordt, het atelier van Brom waar de kloeke 44-jarige kunsthandwerksman sinds meer dan twintig jaren een aanzienlijk personeel in den arbeid voorgaat en in alle takken van edelsmeedkunst onderwijst, nog vrijwel onbekend is bij het groote publiek.

De Engelsche kunstliefhebbers zijn die van Holland voorgegaan in hun waardeering van Israëls, Mauve en de Marissen; de Fransche regeering die Brom in 1900 voor zijn inzending op de wereldtentoonstelling het Legioen van Eer waardig keurde, toonde daarmede de groote verdienste van dezen ongemeenen kunstenaar op den rechten prijs te stellen, en het was een gelukkig denkbeeld van de redactie van dit tijdschrift, dat zijn lezers zoo trouw op de hoogte houdt van alles wat het schilderspenseel hier voortbrengt er nu eens op te wijzen, dat ook een edelsmid een artiest kan zijn van den eersten rang want terecht mocht reeds de oude Vondel schrijven:

De schilder magh met zijn penseel
En oliverf den doek stoffeeren,
Hy magh het leven nabootseeren:
De verwen biën geen wederstant:
Zy gaen gewilligh aen de hant:
Maer in weêrbarstige metaelen
Te drijven, beelden uit te haelen,
Zoo schoon als 't oogh geschapen zagh,
Op een pensoen en hamerslagh,
Dat wijkt niet voor Apelles gaven".